

Cho Kẻ Đói Ăn, Cho Kẻ Khát Uống, Cho Kẻ Rách Rưới Ăn Mặc!

Câu chuyện do Cha Agustinus Koli, Linh Mục thừa sai dòng Khiết Tâm Đức Mẹ (dòng Các Cha Scheut) kể lại. Cha làm việc tại cứ điểm truyền giáo Dagupan, thuộc tỉnh Kalinga bên nước Phi-luật-tân. Cha phác họa chân dung của bà góa nghèo tên Elena Rosario như sau.

Bà Elena dạy tôi cách thức tin vào THIÊN CHÚA và nhận ra sự kiện phải săn sóc những người nghèo nàn túng thiếu như thế nào. Cuộc đời bà trải dài liên tiếp các thử thách có thể lung lay niềm tin tưởng nơi lòng nhân hậu của THIÊN CHÚA. Thế nhưng, các khốn cực đó đã gia tăng Đức Tin và giúp bà nương tựa vững vàng vào sự quan phòng của THIÊN CHÚA.

Ngày kết hôn với ông Rodolfo Rosario bà Elena sung sướng nghĩ rằng rồi đây mình sẽ tạo được một gia đình đầm ấm hạnh phúc. Cả hai cho ra chào đời 4 đứa con: 2 trai và 2 gái. Gia đình ông bà không giàu sang nhưng sung túc vì có ruộng vườn. Thêm vào đó, từ ngày lấy nhau, ông Rodolfo - nhờ ảnh hưởng tốt của vợ - đã thay đổi hẳn tính tình. Ông trở nên người chồng người cha gương mẫu.

Hoạn nạn đầu tiên giáng xuống gia đình ông bà Rosari vào năm 1980 khi đứa con trưởng nam Rolondo qua đời vì thận suy lúc mới 15 tuổi. Thật là cay đắng. Bà Elena thầm mong con trai sẽ nối gót người cậu Linh Mục trên bước đường truyền giáo.

Thế nhưng thử thách mới chỉ bắt đầu. 9 năm sau, ông Rodolfo bị té gãy xương sống và bị bắt toại cả 2 tay lẫn 2 chân. Cuộc sống gia đình chuyển hướng từ đây. Bà Elena một mình cáng đáng công việc đồng áng cộng thêm chuyện chăm sóc người chồng bất toại. Bà phải lao động gấp đôi mới có đủ tiền nuôi sống gia đình và trả chi phí thuốc men. Cái "bất toại" của chồng cũng "bó chặt" bà Elena vào một thế giới nhỏ bé, thu hẹp giữa 2 khung trời ruộng và nhà. Đôi lúc bà Elena bị cảm dỗ buông thả tất cả, nhưng nhờ tình yêu chân thành bà dành cho chồng khiến bà chấp nhận hy sinh để tận tâm chăm sóc chồng.

Sau 10 năm sống trong vất vả ngược xuôi, năm 1999, ông bà Rosario lại rơi nước mắt khóc người con trai thứ hai tên Giuse. Chàng qua đời đột ngột vì bệnh tim. Lần này bà Elena có cảm tưởng bị mất mọi sự không còn lại gì hết. Nhưng, nhưng, bà Elena không đánh mất Đức Tin. Trong nước mắt, bà vẫn giữ vững niềm hy vọng và lòng tin tưởng nơi THIÊN CHÚA là CHA.

Càng gặp thử thách, Đức Tin bà càng được thanh luyện và củng cố. Bà trung tín ở bên cạnh chồng cho đến khi ông Rodolfo êm ái trút hơi thở cuối cùng vào một ngày trong Năm Thánh 2000, một năm sau khi con trai Giuse qua đời.

11 năm gian lao sống cạnh người chồng bất toại cộng với cái chết của 3 người thân yêu nhất đời đã làm lớn mạnh nơi bà Elena Rosario niềm tin tưởng vào THIÊN CHÚA, Đấng từ bi và nhân hậu. Giờ đây với kinh nghiệm bản thân về sự đau khổ, bà Elena dễ dàng cảm nhận đau khổ của tha nhân và sẵn sàng chia sẻ các khốn cực của người khác. Bà bắt đầu ra tay giúp đỡ vài gia đình nghèo hoặc đau yếu và tàn tật trong giáo xứ. Bà thăm viếng và mang đến cho các gia đình này chút ít tiền bạc, gạo và rau trái v.v.

Một hôm tôi cùng với bà Elena viếng thăm một gia đình đông con nghèo và bị tàn tật. Chúng tôi mang theo gạo và đậu xanh. Vừa trông thấy chúng tôi, bà mẹ gia đình tên Asunción cảm động nói:

- Xin cảm ơn Cha và bà đến thăm chúng con. Nếu không, cả gia đình chúng con sẽ nhịn đói vì không còn gì để ăn!

Lúc ấy là 12 giờ trưa mà bếp núc trong nhà còn tối thui vì chưa có gì để chuẩn bị cho bữa ăn!

Bà Elena không chỉ giúp đỡ của cải vật chất mà còn nâng đỡ tinh thần của các gia đình nghèo, các gia đình lâm cảnh hoạn nạn và gặp thử thách nữa. Bà dùng chính kinh nghiệm đau thương của mình để khích lệ người đau khổ luôn vững tin nơi Lòng Thương Xót và sự quan phòng của THIÊN CHÚA.

Tại Dagupan có rất nhiều người nghèo khổ bệnh tật. Với lòng quảng đại và việc san sẻ của cải với người túng thiếu, quả thật bà Elena Rosario đã đánh động con tim mọi người. Bà trở thành ánh đèn chiếu sáng trong vùng tối tăm u buồn của bản cùng và khốn khổ. Cuộc đời bà là chứng tá Tình Yêu THIÊN CHÚA và là một thách thức, một lời mời gọi mọi người hãy để ý đến tha nhân hầu trở thành người Samaritano nhân hậu.

... Kinh Mười Bốn Mối. Thương người có mười bốn mối.

Thương xác bảy mối.

Thứ nhất cho kẻ đói ăn. Thứ hai cho kẻ khát uống. Thứ ba cho kẻ rách rưới ăn mặc. Thứ bốn viếng kẻ liệt cùng kẻ tù rạc. Thứ năm cho khách đỗ nhà. Thứ sáu chuộc kẻ làm tội. Thứ bảy chôn xác kẻ chết.

Thương linh hồn bảy mối.

Thứ nhất lấy lời lành mà khuyên người. Thứ hai mở dạy kẻ mê muội. Thứ ba an ủi kẻ âu lo. Thứ bốn răn bảo kẻ có tội. Thứ năm tha kẻ dễ ta. Thứ sáu nhin kẻ mất lòng ta. Thứ bảy cầu cho kẻ sống và kẻ chết.

(“Chronica CICM”, n.7, Septembre-Octobre/2005, trang 205-207)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

